

Tilsælde tør antages at foreligge et virkelig Drabsforsæt. Det skal ei heller falde Udvalget ind at ville foregribe en Afgjørelse heraf, men det troer dog, ved en saa vigtig Deel af Lovudkastet, at burde antyde, hvorledes det har opfattet Bestemmelserne i samme, og det tillader sig derfor at bemærke, at det efter Udvalgets Formening i ethvert Fald maa anses for særdeles tvivlsomt, om man under Paragrafens Forfkrift kan henføre saadanne Tilsælde, hvor Gjerningsmanden har handlet, som det i Systemerne udtrykkes, med ubestemt (eventuel) Forsæt. Naar en Person har angrebet en Anden paa en saadan Maade, at han maatte forudsee Døden som en Følge, hans Handlinger let kunde føre med sig, kan det vistnok under visse Forudsætninger siges, at den Skyldiges Villie betingelsesviis har været rettet paa at dræbe. Men dette Forhold er dog væsentlig forskjelligt fra, og aabenbart mindre strafværdigt end de Tilsælde, hvor den Skyldiges Villie bestemt og ubetinget har været rettet paa at skille den Anden ved Livet, hvorimod det med Hensyn til de fleste Omstændigheder, der ledsage og karakterisere Drabshandlingen, efter Udvalgets Skjøn er ganske eensartet med det i § 185 omhandlede Tilsælde, hvorom nærmere nedenfor. Forskjellen vilde komme til at beroe paa, om det kunde antages, at den Skyldige, hvis han havde seet, at Døden maatte blive en Følge af hans Handling, vilde have undladt den, eller om han desuagtet vilde have foretaget den. Men det behøver ikke nærmere Udvikling, hvor misligt det vilde være at lægge en saadan Afstillelse til Grund for Anvendelsen af væsentlig forskjellige Straffebestemmelser. Forholdet vil ogsaa, selv om det henføres under § 185 kunne anses med en meget søelig Straf, (indtil 12 Aars Tugthuusarbejde). Udvalget skal kun tilføje, at det ikke kan antage, at de her omhandlede Forhold efter den almindelige Sprogbrug kunne siges at være begaaede „med Forsæt“, ligesom den nugældende Lovgivning formeentlig heller ikke betragter dem som forsætlige (see Forordningen af 26de Marts 1841 § 1, jfr. § 6, og Forordningen af 4de October 1833).

Straffen for det omhandlede forsætlige Manddrab bestemmes i § 183 til Tugthuusarbejde fra 8 Aar indtil paa Livstid.

Til ugtsomt Manddrab (§ 195) henføres de Tilsælde, hvor den Skyldige ikke ved sin Handling har villet bevirke den Paaagjældendes Død, men hvor han desuagtet ved Udførelsen af samme har tilsidefat den pligtsskyldige Uagtsomhed, idet han har indseet eller dog burde have indseet dens Farlighed, og saaledes bliver Uarsag til en Andens Død. Straffen er i § 195 sat til Fængsel, dog ikke under 14 Dages simpelt Fængsel, eller Bøder, ikke under 20 Rd. Under særdeles stærpende Omstændigheder kan Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar anvendes (§ 195).

Udkastet har imidlertid ikke kunnet indskrænke sig til den nu udviklede i og for sig naturlige og simple Modsatning imellem forsætligt og ugtsomt Drab. Naar nemlig Døden er bevirket ved en forsætlig Voldsgjerning, uden at det dog er godtgjort, at den Skyldige har havt til Hensigt at dræbe, vilde det sikkert ofte være en altfor ringe Straf, om man blot efter de almindelige Regler i Capitel 7 § 62 skulde tage den Straf, der efter § 195 vilde være forskyldt for det ikke beviislig forsætlige Drab, i Betragtning ved Fastsættelsen af den Straf, som den forsætlige Voldsgjerning i Medfør af Bestemmelserne i Cap. 19 i Udkastet vilde medføre. Det ligger nemlig i Voldsgjerningernes særegne Natur, navnlig naar disse ere noget bethydeligere, at den, som strider til Udførelsen af en saadan, maa vide, at han ingenlunde er Herre over de indtrædende Følger. Han maa derfor være forberedt paa, at der kan indtræde en langt alvorligere Følge, end han egentlig tilsigtede. Særlig vil Gjerningsmanden end ikke tænke paa at bevirke et bestemt Onde, men blot i Almindelighed tilføje den Angrebne Skade. Naar Drabsmanden alt i Gjerningens Dieblif har maattet indsee, at hans Handling let kunde medføre Døden, nærmer hans Forhold sig endog i en ikke ringe Grad til det forsætlige Drab. Angreb af denne Art ere derfor af en saa farlig